

УДК 821.111(71)

DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863.1/27.203361>

Марина ВОЛКОВА,
orcid.org/0000-0003-1038-7870
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри англійської філології
Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара
(Дніпро, Україна) mv12005@ukr.net

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ КОМПЛЕКСНОГО ЛІНГВОСТИЛІСТИЧНОГО АНАЛІЗУ ОПОВІДАННЯ МАРГАРЕТ ЕТВУД «DANCING GIRLS»

У статті досліджуються особливості творчого надбання М. Етвуд як представниці англоканадської літератури, у творах якої репрезентовано прагнення людини до особистісної й національної самоідентифікації, характерні канадські образи, концепти, подані через призму жіночого погляду. Усе це розглянуто в контексті своєрідного стану англоканадської літератури, що залишається недостатньо вивченою в сучасному вітчизняному літературознавстві. Стаття є спробою виокремити та охарактеризувати риси національної самобутності у творчості М. Етвуд, що взаємодіють із художніми тенденціями постмодерністської літератури кінця ХХ століття. Це показано на прикладі лінгвостилістичного аналізу «знакового» оповідання вказаної сучасної англоканадської письменниці Маргарет Етвуд «Dancing Girls». Охарактеризовано особливості вживання окремих лінгвостилістичних засобів і пояснення до них, що застосовує письменниця. Використання стилістичних прийомів підвищує емоційність і філософську глибину твору. Доведено, що яскравість образів досягається вживанням символів, метафор, епітетів; риторичні питання підкреслюють складність самореалізації героїв у суспільстві. Різниця думок у суспільстві та складність взаємин між людьми доводиться антитезами. Фонетичні засоби створюють або додають акустичного ефекту, що впливає на сприйняття читача, який здатний відтворити більш яскраві деталі для своєї уяви. Ономапія й алітерація допомагають у створенні атмосфери існування головної героїні оповідання. Символізм передає проблеми вибору, які постають перед героями: їхні вагання та переймання, відсутність навіть уявного світлого майбутнього, песимізм та оптимізм. Розглянуто окремі аспекти втілення проблеми мультикультуралізму.

Ключові слова: стилістичні засоби, епітет, метафора, антитеза, самобутність.

Maryna VOLKOVA,
orcid.org/0000-0003-1038-7870
Candidate of Philological Sciences,
Associate Professor at the Department of English Philology
of Oles Honchar Dnipro National University
(Dnipro, Ukraine) mv12005@ukr.net

SOME PECULIARITIES OF LINGVO-STYLISTIC ANALYSIS OF MARGARET ATWOOD'S SHORT STORY "DANCING GIRLS"

The peculiarities of creative works by Margaret Atwood as a noticeable representative of the English-Canadian literature whose books demonstrate a person's strive to self- and national identification, peculiar Canadian symbols, concepts given through the prism of a female look. All these notions are scrutinized in the context of the peculiar English-Canadian literature state which is still considered to be scrutinized not enough in the contemporary Ukrainian literary studies. The article is an attempt to single out and characterize the traits of national originality in M. Atwood's creative works which intermingle with the artistic literary tendencies of postmodernism at the end of the XXth century. This was represented on the example of linguo-stylistic analysis of a symbolic short-story of the given writer "Dancing Girls". The peculiarities of separate singuo-stylistic devices use are their explanations used by M. Atwood are characterized in the article. The use of stylistic devices highlights emotional and philosophic depth of the short-story. It was proved that brightness of the images is met by the use of numerous metaphors and epithets. Symbolism reflects the problems of choice that the characters meet, their hesitations and worries, absence of some idea of positive future, their pessimism and optimism. The difference of points of view in the society and complexity of people's relations are marked by antithesis. The use of stylistic means highlights emotional state and philosophic depth of the short-story. Rhetoric questions prove the complexity of the characters' self-realization in the society. The difference of ideas in society and complexity of people's relation are proved by antithesis. Phonetic means add acoustic effect that influence the reader's point of view and a literary text perception. Symbolism reflects the problems that the short-story's characters face: their hesitations, the absence of the belief in the bright future, their pessimism and optimism.

Key words: stylistic means, epithet, metaphor, antithesis, originality.

Постановка проблеми. Творчість М. Етвуд є репрезентативною в літературі Канади, утілюючи прагнення людини до особистісної й національної самоідентифікації. У її творах відбилася унікальність канадської літератури в характерних тільки для неї образах, концептах, завдяки яким її не будуть порівнювати чи плутати з іншими світовими літературами. Але риси національної самобутності в поезиї й семантиці творів М. Етвуд взаємодіють і з новими художніми тенденціями, характерними для постмодерністської літератури кінця ХХ століття. Сучасна англоканадська література вважається недостатньо вивченою в сучасному літературознавстві, тому зробимо спробу виокремити особливості творчого надбання й ідеостилію М. Етвуд як однієї з найяскравіших представників цієї літератури, однієї з перших серед письменників Канади, хто розглядає явище канадської свідомості.

Аналіз досліджень. Серед літературознавців, які займаються дослідженням особливостей канадської літератури, найбільш відомими є науковці Канади: Н. Фрай, М. Етвуд, Дж. Вудкок, Д. Дж. Джоунс, в українському літературознавстві їх вивченню присвячено праці Н. Овчаренко, І. Сухенко, Ю. Жаданова й ін.

Мета статті – дослідити особливості творчого надбання М. Етвуд як представниці англоканадської літератури, у творах якої репрезентовано прагнення людини до особистісної й національної самоідентифікації, характерні канадські образи, концепти, подані через призму жіночого погляду.

Виклад основного матеріалу. Творчість письменниці належить до жіночої постмодерністичної традиції англоканадської літератури, яка вирізняється «феміністичним і націоналістичним занепокоєнням» (Забужко, 2002: 29). М. Етвуд пропонує новий тематичний шаблон канадської літератури: література півночі з виокремленим феміністичним аспектом (Atwood, 1972: 19), що літературно реалізується за рахунок мотивів божевілля, убивства, таємничого зникнення, які «не дають спокою уяві канадців» (Grace, 1980: 111).

Досліджуючи модель типу її героїні, дослідники П. Брайнс, К. Дентон, Б. Поув, К. Хермансон стикаються з проблемою творчої орієнтації М. Етвуд: причетності до ліберального фемінізму, що спростовує сама авторка. Ми поділяємо думку вчених про сприйняття М. Етвуд як послідовниці ліберального фемінізму, у чому переконують особливості її прози (гострий «жіночий погляд» на проблеми сучасної Канади, де жінка стає каталізатором змін; стосунки чоловіка і жінки; становище жінки в суспільстві; емоційне, жіноче сприйняття

світу). Але й «жіночий голос», і «жіноча історія» у творчості М. Етвуд – лише характерні прийоми метафоризації екзистенціальних проблем. Фемінізм письменниці варто розглядати як особливий світогляд, основою якого стала нова філософсько-антропологічна концепція, пов'язана з поняттям «стать», «гендер» і заснована на переосмисленні співвіднесеності понять чоловік/жінка, культура/природа, розум/тіло. Творчість М. Етвуд – «нове «читання» європейської культурної історії з погляду «іншої статі», коли, як пише О. Забужко слідом за Ж. Даррида, «маргінальне стало центральним». Принцип ретроспекції, утілений у сповіді героїні, стає концептуальним для М. Етвуд як аналог «погляду назад», повернення до джерел національної ідентичності (Забужко, 2002).

Виходячи з назви статті, предметом став лінгвостилістичний аналіз оповідання М. Етвуд «Дівчата, що танцюють» (“Dancing girls”) та інтерпретація художнього тексту, що є одними з найактуальніших питань для вивчення лінгвістами сьогодення. Особливість художнього тексту полягає в його мові, за допомогою якої автор кодує смисл художнього твору, що, у свою чергу, стає характерною особливістю індивідуального стилю автора як сукупність механізмів створення текстового простору певним письменником, які відрізняють його від інших. Він пов'язаний із системою мовностилістичних засобів, характерних для творчої манери певної мовної особистості автора. Художній текст впливає на почуття читача і збуджує реакцію естетичного характеру. Кожен автор привносить у текст власні інтонації, персональну картину світу.

Проблеми лінгвостилістичного аналізу цікавили та й досі залишаються дискусійними для представників зарубіжної (І. Гальперін, М. Бахтін, В. Звегінцев, М. Брандер, В. Винокур, Л. Щерба, І. Арнольд, М. Гореліков, Г. Степанов, Н. Болотнова, В. Виноградов, Л. Бабенко) та вітчизняної лінгвістики (Т. Єщенко, А. Кухаренко, В. Яшкіна, О. Линтвар, Л. Бабенко), які розглядають особливості стилістичного аналізу художнього твору.

Головна героїня оповідання М. Етвуд «Дівчата, що танцюють» – студентка-дизайнер Енн – орендує невеличку кімнату в будівлі, де мешкають переважно студенти. Велика кількість людей перебуває в одному місці, але між ними існують бар'єри, які вони не можуть або не хочуть подолати. Героїня існує в атмосфері самотності. Спілкуючись протягом оповідання з різними людьми, вона не здається асоціальною. Проблема лише в сприйнятті одне одного, яка стає очевидною у творі. Подана антитеза вдало описує настрій

людей у творі: “You lost sight of people quickly here, in the ever-shifting population of hopeful and despairing transients” (Atwood, 2017).

Між сусідами, які співіснують в одному просторі, має виникати хоча б мінімальна комунікація, але у творі «Дівчата, що танцюють» усе навпаки. Героїв переповнюють нав’язливі думки, вони соромляться одне одного, не бажають заважати один одному. Їх дратує необхідність чекати в душі та залишене кимось волосся. Контраст досягається використанням епітетів: “Ann used to find her beautiful long auburn hairs in the washbasin fairly regularly” (Atwood, 2017).

Описи зовнішності героїні є поодинокими та зустрічаються в порівняннях: “Her cheeks were pink and healthy, like a cheese ad” (Atwood, 2017). М. Етвуд навмисно не робить на цьому акцент, збуджуючи власне уявлення читача.

Термін «інший» неодноразово вживається героями розповіді. Місіс Нолан заради поліпшення взаємин з Енн і задля досягнення власних цілей називає Енн «не іншою». Але це лише все більше засмучує героїню: “You’re not, like, foreign. Not like most of them... Not that he has to do the work or put up with them. You never know what they’ll do” (Atwood, 2017); “Ann wanted to point out to her that she was indeed foreign, that she was just as foreign as any of the others, but she knew Mrs. Nolan would not understand” (Atwood, 2017). За допомогою анафори складається відчуття про Енн як доволі незалежну дівчину, здатну самотужки впоратися зі щоденним клопотом. З одного боку, героїня не може ні на кого розраховувати й не чекає на допомогу, а з іншого – доводить свою самостійність. Автор натякає на здатність жінок упоратися з будь-якими проблемами без допомоги чоловіків. Це не означає, що існування без чоловіків є нормальним для М. Етвуд і героїні твору, а лише доводить, що Енн «інша» для оточуючих: “She'd tried to fix her room up, she'd hung a Madras spread as a curtain in front of the cooking area, she'd put several prints, Braque still-lives of guitars and soothing Cubist fruit, and she was growing herbs on her windowsill” (Atwood, 2017).

М. Етвуд уводить в оповідання «голос автора», надаючи деталі, наводячи власні думки через дії героїв: “Lelah was quickly bored by this. She had to get back to Tolstoy, she said, putting out her cigarette in her unfinished cup of instant coffee. (Not strong enough for her, I suppose, Ann thought)” (Atwood, 2017). Завдяки анафорі, яка виражена повторенням слова *she + verb*, на початку речень досягається ефект нудності й відсутності зацікавленості однієї зі сторін у бесіді. Героїня висловлює свої переймання, а

її співбесідник немов слухає розповідь. Сигарета, яку Енн не встигає докурити через події, що її оточують, ставить крапку в певних ситуаціях, що доводить її приховану емоційність та обуреність. Наступна анафора надає зрозуміння самотності Енн: “No one wrote her letters urging her to come home, no one had picked out the perfect husband for her” (Atwood, 2017).

Градація почуттів матері, яку собі уявляла Енн після того, як вона дізнається про бажання доньки покинути навчання або одружитися, доводить переймання героїні інтересами батьків: “She could imagine her mother’s defeated look, the greying and sinking of her face, if she were to announce that she was going to quit school, trade in her ambitions for fate, and get married” (Atwood, 2017).

За допомогою метафори автор досягає більш делікатного опису почуттів між героями твору. “Cocoon of breath and skin” доводить, що палка пристрасть обгорнула пару і створила тісні взаємини. Але Енн упевнена в нетривалості стосунків. Телефонні розмови порівнюються з формою дотику між ними: “... those phone conversations that existed as a form of touch, she'd known this was not something she could get too involved in” (Atwood, 2017).

Проблеми, описані в тексті, не надто хвилюють героїню, бо вона вже знайшла вихід і не повторюватиме помилок минулого. Вона розуміє необхідність ретельного пошуку нового житла задалегідь. Пошук житла є доволі символічним в оповіданні: житло асоціюється із суспільством. Метафора *the pick of the crop* (дослівно «збір урожаю») набуває значення вибору житла або пошуку свого місця в суспільстві: “She hadn't known about the scarcity of good rooms, hadn't realized that the whole area was a student slum, that the rents would be so high, the available places so dismal. Next year would be different: she'd get here early and have the pick of the crop” (Atwood, 2017).

Розмірковуючи над власною працею, героїня припускає самокритику, що виражена риторичним питанням. Енн розуміє неправильний шлях і марність старань. Постає проблема вибору напряму, у якому вона має рухатися з метою досягти успіху в кар’єрі. Тут убачається її песимізм і невпевненість: “In high school she had planned to be an architect, but while finishing the preliminary courses at university she had realized that the buildings she wanted to design were either impossible – who could afford them? – or futile” (Atwood, 2017).

Згодом стає зрозуміло, що прагнення Енн стати архітектором і планувати міста символічне, зумовлене бажанням змінити навколишній світ.

Енн абстрагує від суворого життя завдяки уяві та бажанню бачити світ кращим. Створення архітектурних проектів порівнюється до побудови ідеального суспільства, у якому знайшлося б місце для кожного. Але Енн вважає неможливим досягти успіху, що доводить градація: “They would be lost, smothered, ruined by all the other buildings jammed inharmoniously around them” (Atwood, 2017). Енн із легкістю уявляє собі проекти міст, районів, споруд, складних комунікацій, але в її проектах немає місця людям: “What she saw were spaces, beautiful green spaces, with water flowing through them, and trees. Not big golf-course lawns, though; something more winding, something with sudden turns, private niches, surprising vistas” (Atwood, 2017).

Час від часу вона впадає у відчай, але вона не бажає зрадити свої принципи та мрії: “They would turn her grass to mud, they’d nail things to her trees, their mangy dogs would shit on her ferns, they’d throw bottles and pop cans into her aqueduct...” (Atwood, 2017).

Символічною алюзією в оповіданні постає акведук – споруда, яку Енн згадує під час планування її міста, що має наповнити її місто життєвою енергією, стати живильною артерією, яка допомогла б йому розквітнути.

Яскраві епітети допомагають М. Етвуд у створенні образності й символізму. Опис одягу, у якому завжди постає місіс Нолан, деталізує образ домашньої жінки. Використання ономації (slip-slop) додає акустичного ефекту для кращого сприйняття образу.

Місіс Нолан в оповіданні стає прикладом родинних взаємин між чоловіком і жінкою для Енн, символізуючи постійні лайки та чвари з чоловіком і дітьми, яким також доставалося час від часу. Використання інверсії робить наголос на її вимаганні від дітей швидкого припинення дій: “Jimmy! Donny! Now you leave that dog alone!” (Atwood, 2017). Мешканці будинку були мимовільними свідками цих сцен. Однак, спостерігаючи за цими сценами, Енн усе одно вбачає в місіс Нолан друга. Це доводиться епітетами та порівняннями: “Although she shouted at her husband, when he was home, and especially at children, she always whispered when she was talking to Ann, a hoarse, avid whisper, as if they shared disreputable secrets” (Atwood, 2017).

Мова звичайної жінки місіс Нолан відзначена використанням сленгових виразів, наприклад, Gee – м’який варіант слова Jesus, що використовується для вираження здивування, задоволення, а також незадоволення або подразнення: “Gee, that’s great! We’d sure appreciate it!” (Atwood, 2017).

Влучні метафори в її описі додають контрасту й допомагають читачу уявити її зовнішність. Наводячи описи інших героїв, автор приводить читача до розуміння «іншості» Енн. Епітети деталізують її погляди на моду і стиль: “It and the hair and the turquoise-studded earrings Lelah wore gave her a gypsy look, a wise look that Ann, with her beige eyebrows and delicate mouth, knew she would never be able to develop, no matter how wise she got. She herself went in for “classics”, tailored skirts and Shetland sweaters; it was the only look she could carry off” (Atwood, 2017).

Яскравість і контрастність образів у творі досягаються шляхом використання метафор та епітетів. Але в деяких випадках М. Етвуд застосовує ідіоми, які влучно відображають соціокультурні аспекти та стереотипне мислення героїв. Мультикультурне суспільство не може вдало існувати, якщо його представники керуються лише помилковими стереотипами. Інколи люди використовують їх, навіть не розуміючи сенс: “Jeske laughed. She had what Ann now thought of as Dutch teeth, even and white, with quite a lot of gum showing above them and below the lip” (Atwood, 2017).

Проблема стереотипів впливає неодноразово. Енн згадує «анклав» («замкнений») студентів китайців-математиків, які мешкали в її помешканні, символічно називаючи їх «анклавом», бо, перебуваючи в іншій країні, вони тримаються разом і не пускають «чужинців» у своє коло: “You had to use the kitchen at the front of the house, which had been staked out much earlier by a small enclave of mathematicians,.. from Hong Kong” (Atwood, 2017).

Місіс Нолан як хазяйка мала звикнути до іноземців, сприймати їх толерантно, але як жертва стереотипів, які руйнують взаємини між людьми, вона й досі вважає арабське вбрання смішним: “He’s from one of them Arabian countries... I thought they wore turbans,.. He just has this funny hat, sort of like the Shriners. He don’t look much like an Arab to me. He’s got these tattoo marks on his face...” (Atwood, 2017).

Важливу роль у творі приділено національному костюму, який має кожний сусід Енн, як символу мультикультуралізму та єдності народів. Отже, помешкання студентів є своєрідним утіленням світу, у якому різні культурне та географічне походження не мають заважати успішному співіснуванню. Автор описує ситуацію, коли господиня наготувала їжі й запросила до себе всіх представників різних країн, бажаючи провести вечір разом, очікуючи на те, що всі прийдуть у своєму національному вбранні, але, окрім Енн, ніхто не

з'явився. Очевидно, що люди з інших країн не цікавилися спілкуванням з людиною, яка насміхається з їхньої культури: "... she was the only one who'd gone. "She had all this food ready, and not a single other person was there. She was really upset, and I was so embarrassed for her... The woman, who had tastefully-streaked ash-blonde hair and a livingroom filled with polished and satiny traditional surfaces, had alternately urged her to eat and stared at the door, as if expecting a parade of foreigners in their native costumes to come trooping gratefully through it" (Atwood, 2017).

Проблема мультикультуралізму посідає ключове місце у творах М. Етвуд. Переїжджаючи до іншої країни, вони втрачають свою ідентичність. Енн нібито говорить устами автора, у якій є бажання об'єднати суспільство в єдине ціле, рівноцінно співіснувати з представниками різних культур, віросповідань, рас.

Лейла – представниця іншої культури – виказує страх перед особами арабської зовнішності – ось ще один стереотип про екстремізм мусульман, який з'являються у творі: "Those men aren't going to let their wives go out by themselves at night. And the single ones are afraid to walk on the streets alone, I know I am" (Atwood, 2017). Вона натякає на причетність арабів до злочину: "Don't you know there was a girl murdered three blocks from here? Left her bathroom window unlocked. Some man climbed through it and cut her throat" (Atwood, 2017).

Стилістичний прийом літоти дає змогу стверджувати про щось через заперечення для уникнення використання негативних епітетів, метафор, порівнянь. Так, героїня намагається не ображати свою подругу навіть у думках. Тут «голос автора» повчає читача, надає приклад ставлення до людей. Енн згадує кімнату Лейли: "It was no luxury suite, certainly, and she wasn't surprised at the high rate of turnover. It had an even more direct pipeline to the sounds of the Nolan family than hers had" (Atwood, 2017).

Герої твору уникають зустрічей, але головна героїня починає цікавитися чоловіком, який нещодавно оселився в одній із кімнат. Вона лише спостерігає за ним, не намагаючись познайомитися: "... Ann checked the bathroom for signs of the new man — hairs, cosmetics — but there was nothing. She hardly ever heard him; sometimes there was that soft, barefooted pacing, the click of his lock, but there were no radio noises, no coughs, no conversations. For the first couple of weeks, apart from that one glimpse of a tall, billowing figure, she didn't even see him" (Atwood, 2017). Тут постає проблема, що є характерною для творчості М. Етвуд: проблема комуні-

кації між жінкою та чоловіком, їх співіснування в суспільстві. Майже завжди героїня його засуджує, але потім намагається зрозуміти його поведінку. Уявно Енн порівнює його з істотою без кісток: "He was curved so listlessly against the doorframe, it was almost as if he had no bones" (Atwood, 2017).

Енн припускає стереотипне мислення, коли помічає, що цей юнак не босоногий, а взутий. Опис забарвлений епітетами: "He was wearing a white shirt that was too big for him and some greenish trousers. His feet were not bare, in fact he was wearing a pair of prosaic brown shoes" (Atwood, 2017). Сленгові вирази та метафори використані задля засудження юнака: "He must've been drinking like a fish for months, and never threw out the bottles" (Atwood, 2017). Інверсії допомагають досягти й підсилити ефект забруднення кімнати невідомого сусіда: "Well, he never threw away the dirt. There it all was, in the other corner of the room" (Atwood, 2017). Завдяки ретардації досягнуто ефект розмірковування над поведінкою цього хлопця: "But this particular man ... Who was he, and what was happening to him?" (Atwood, 2017).

Не знаючи юнака, Енн виправдовує кожен його вчинок, ідеалізує його образ. Дізнаючись про його нічні «пригоди» та пияцтво, вона знову виправдовує хлопця: за допомогою ідіоми to lose nerve Енн знову вважає його людиною, яка не може впоратися з проблемами в навчанні: "He's lost his nerve... He'll fail. It was too late in the year for him ever to catch up" (Atwood, 2017). Вона не розчарувалася в ньому навіть після його пияцтва з невідомими дівчатами, яких Енн сприйняла за танцівниць: "She knew they were not real dancing girls, they were probably just some whores from Scollay Square" (Atwood, 2017). Уживаючи вульгаризм та іронію, Енн викриває себе: вона не в змозі терпіти бруд, що її оточує, ідеалізуючи людей, однак не спроможна змінити навколишній світ.

Звуконаслідувальні слова створюють акустичний фон, завдяки якому читач отримує більш яскраві деталі для своєї уяви. Одним із прикладів є використання онома-topії: "Knock, knock, knock; then a pause, soft footsteps, the sound of unlocking" (Atwood, 2017). Задля досягнення акустичного ефекту авторка також уживає порівняння: "They was jumping, it sounded like they jumped right off the bed onto the floor" (Atwood, 2017).

Використання алітерації допомагає краще сприймати атмосферу існування Енн, утомленої від постійних звуків відмикання та замикання замків: "Knock, knock, knock; then a pause, soft footsteps, the sound of unlocking... Closing and locking... Unlocking, opening..." (Atwood, 2017).

Висновки. У результаті аналізу оповідання М. Етвуд «Дівчата, що танцюють» можна дійти висновку про ключові проблеми поданого твору, які пов'язані з фемінізмом, мультикультуралізмом і є характерними для творчості письменниці. Погляд очима жінки відображає бажання та думки автора. Використання стилістичних прийомів підвищує емоційність і філософську глибину твору. Різниця думок у суспільстві та складність взаємин між людьми доводиться антитезами.

Завдяки метафорам та епітетам досягається нечувана яскравість образів, риторичні питання доводять складність самореалізації в суспільстві, яку демонструють герої. Символізм передає проблеми вибору, які постають перед героями: їхні вагання та переймання, відсутність навіть уявного світлого майбутнього, песимізм та оптимізм. Фонетичні засоби додають акустичного ефекту, який впливає на загальне враження читача і сприйняття матеріалу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Забужко О. Мова і влада. *Урок української*. 2002. № 9. С. 11–16.
2. Формирование стилистических приемов. URL: <http://www.nauchforum.ru/ru/node/1568>.
3. Atwood Margaret. Dancing Girls. URL: <https://karlahowellireg.files.wordpress.com/2017/04/dancing-girls-by-margaret-atwood.pdf>
4. Atwood M. *Survival: A Thematic Guide to Canadian Literature*. Toronto : Anansi. 1972. 36 p.
5. Grace Sh. *Violent Duality: A study of Margaret Atwood*. Toronto : Vehicule Press, 1980. 154 p.

REFERENCES

1. Zabuzhko O. *Mova i vlada. Urok ukrainskoi*. 2002. № 9. С. 11–16. [Language and Power. A Lesson of Ukrainian], 2002, Nr 9, pp. 11–16 [In Ukrainian].
2. *Formirovanie stilisticheskikh priemov* [Elektronic resyrs] <http://www.nauchforum.ru/ru/node/1568> [Stylistic Devices Formation. Electronic Resource. <http://www.nauchforum.ru/ru/node/1568>].
3. Atwood Margaret. *Dancing Girls* [Electronic Resource]: <https://karlahowellireg.files.wordpress.com/2017/04/dancing-girls-by-margaret-atwood.pdf>.
4. Atwood M. *Survival: A Thematic Guide to Canadian Literature*. Toronto: Anansi. 1972. 36 p.
5. Grace Sh. *Violent Duality: A study of Margaret Atwood*. Toronto: Vehicule Press, 1980. 154 p.